

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 13 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Radkiewicz

Protokolant: Anna Więclawska

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2016 r. S.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A.

przeciwko T. N.

- o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej T. N. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. kwotę 12.877,03 zł. (dwanaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt siedem złotych trzy grosze), z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 11.925,29 zł. (jedenaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia pięć złotych dwadzieścia dziewięć groszy) od dnia 21 grudnia 2015 r., z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi, niż maksymalnymi odsetkami za opóźnienie,

II. Zasądza od pozwanej T. N. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. kwotę 161 zł. (sto sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu,

III. Nakazuj ściągnąć od pozwanej T. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 644 zł. (sześćset czterdzieści cztery złote) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 1517/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 grudnia 2015 roku Bank (...) Spółka Akcyjna we W. zażądała zasądzenia od T. N. kwoty 12.877,03 zł wraz z umownymi odsetkami przewidzianymi dla należności przeterminowanych w wysokości 4 x stopa kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, liczonymi od kwoty 11.925,29 zł od dnia 12 grudnia 2015r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów postępowania, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podkreślono, że strony zawarły umowę pożyczki nr (...) z dnia 27 sierpnia 2014 r., którą - z uwagi na brak spłaty pozwanego – powód wypowiedział, wzywając pozwaną do spłaty całego zadłużenia. Z uwagi na bezskuteczny upływ terminów do zapłaty, powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty należności. Wezwanie pozostało jednak – jak wskazał powód -niezrealizowane. Na dochodzone roszczenia składa się należność główna w wysokości 11925,29 zł., odsetki za okres od 27 sierpnia 2014 do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w wysokości 781,74 zł., koszty, opłaty i prowizje w łącznej wysokości 170 zł. i dalsze odsetki dochodzone od kapitału od dnia następnego po wystawieniu wyciągu.

Nakazem zapłaty z dnia 28 grudnia 2015 roku wydanym w postępowaniu elektronicznym upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem powoda.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła sprzeciwem pozwana, kwestionując żądanie powoda i zarzucając przedwczesność dochodzonego roszczenia oraz niewykazanie wysokości dochodzonej kwoty. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniesiono, że powód nie dał pozwanej możliwości ugodowego zakończenia sporu oraz nie wykazał sposobu wyliczenia kwoty żądania.

W piśmie z dnia 27 kwietnia 2016 r. powód zaprzeczył, aby pozwana zwracała się o ugodowe załatwienie sporu, wręcz przeciwnie, w toku czynności windykacyjnych odmówiła spłaty zadłużenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. prowadzi działalność bankową polegającą między innymi na prowadzeniu rachunków bankowych, udzielaniu kredytów i pożyczek.

W dniu 27 sierpnia 2014 roku strony zawarły umowę pożyczki nr (...), na mocy której pozwana otrzymała pożyczkę w kwocie 12.744. kwota ta winna zostać zwrócona w 72 ratach miesięcznych płatnych po 250,72 zł. W umowie tej ustalono, że pożyczkobiorca zobowiązuje się do zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami oraz zapłacenia prowizji i dalej określonych opłat należnych bankowi.

Dowód:

- odpis KRS powoda, k. 25-26;

- umowa pożyczki k 28-34

W umowie zastrzeżono, że wierzytelności banku pokrywane są w następującej kolejności: najstarsze wymagalne płatności: opłata za prowadzenie rachunku, rata kapitału, odsetki, opłaty, prowizja, inne koszty i odsetki karne. Za wystawianie i wysłanie upomnień/wezwań do zapłaty należności banku z tytułu nieterminowej spłaty pożyczki i odsetek bank pobiera opłaty w wysokości określonej w pkt 16 umowy.

W punkcie 17 ustalono, że powód może wypowiedzieć niniejszą umowę, jeśli pożyczkobiorca nie dotrzyma warunków udzielenia pożyczki

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił pozwanej przedmiot pożyczki.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa pożyczki k. 28-34;

T. N., w wykonaniu umowy, spłaciła łącznie kwotę 1.745,93 zł.

Dowód:

- zestawienie wpłat, k. 35

Oświadczeniem z dnia 1 września 2015 r. powód wypowiedział pozwanej łącząca strony umowę pożyczki, z 30-dniowym okresem wypowiedzenia i wezwał pozwaną do zapłaty całej należności z tytułu umowy pożyczki.

Pozwana nie zadośćuczyniła żądaniu zapłaty.

Dowód

- wypowiedzenie umowy wraz z dowodem doręczenia, k. 36-36a

Sąd zważył, co następuje:

Wytoczone powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód dochodził w niniejszej sprawie zapłaty, którego źródłem była umowa pożyczki, zawarta pomiędzy stronami.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda, które uznano za w pełni wiarygodne. Spór sprowadzał się w do kwestionowania przez pozwaną sposobu wyliczenia dochodzonego roszczenia oraz braku możliwości ugodowego zakończenia sporu.

Sąd w oparciu o podpisaną przez pozwanego umowę pożyczki ustalił, iż na skutek zawarcia przedmiotowej umowy doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego. Strona powodowa dostarczyła przy tym materiał dowodowy umożliwiający ustalenie, że pozwany nie wywiązał się należycie z umowy, w szczególności zaniechał terminowego dokonywania spłat. To zaś stanowiło podstawę do jej wypowiedzenia i dochodzenia całego zadłużenia jako natychmiast wykonalnego wobec naruszenia warunków udzielenia pożyczki. Dokumenty dostarczone przez stronę powodową były też podstawą do weryfikacji przez Sąd prawidłowości wyliczenia wysokości kwot wskazanych w pozwie, w tym odsetek i opłat, których wysokość jak i sposób wyliczenia został przez stronę powodową szczegółowo opisany. W ocenie Sądu wyliczenie to jest prawidłowe, zarówno do przyjętych wartości, jak i wymagalności, a sposób dokonania znajduje oparcie w postanowieniach umownych łączących strony.

Pozwana z kolei ograniczyła się do zaprzeczenia, nie przedstawiając jakichkolwiek dowodów na okoliczność np. spłaty zadłużenia w większym zakresie, niż wynikałoby to z dokumentów zaofiarowanych przez powoda. Tymczasem fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwana nie zgadza powinna ona wskazać, jeśli ma to służyć obronie jej racji, powinna się ona ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (wyrok SN z dnia 09.07.2009 r., sygn. akt III CSK 341/08). Pozwana nie powinna ograniczać się wyłącznie do zaprzeczania. Ciężar dowodu w procesie cywilnym nie jest bowiem uzależniony od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym (por. wyrok SN z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147. Strona pozwana, nie przedstawiła zaś żadnych skutecznych zarzutów dotyczących podstaw swojej odpowiedzialności, które zostałyby poparte dowodami.

Mając na uwadze powyższe - po analizie zgromadzonego w sprawie materiału - Sąd doszedł do przekonania, że przedstawione przez pozwaną wyliczenia, jako pozbawione błędów merytorycznych oraz rachunkowych należało uznać zasadnymi w całości.

Sąd zauważa, że choć celowym jest pozasądowe załatwienie sporu, to brak takiego porozumienia nie zamyka stronie dochodzenia roszczeń przed sądem i nie może prowadzić do oddalenia powództwa tylko z tego powodu. Nadto pozwana nie wykazała w żaden sposób, że podejmowała z własnej inicjatywy jakiekolwiek działania zmierzające do polubownego zakończenia sporu, choć ona, jako dłużnik, powinna być tym najbardziej zainteresowana.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Wskazać należy zatem, iż zasadnym okazało się również żądanie przez powoda odsetek od zadłużenia przeterminowanego, w zaakceptowanej przez

powoda treści umowy pożyczki - jako czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego NBP. Wysokość obciążających pozwaną odsetek ustawowych mieściła się bowiem w granicach wyznaczonych treścią art. 359§2² k.c.

W tej sytuacji, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że powód uczynił zadość obowiązkowi ciężącemu na nim stosownie do treści art. 232 k.p.c. W szczególności powód należycie wykazał wysokość dochodzonego w pozwie roszczenia, przedkładając na tę okoliczność stosowną dokumentację.

Mając na względzie całokształt wyżej poczynionych rozważań, Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty niniejszego postępowania poniesione przez stronę powodową złożyła się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 161 zł.

W punkcie III wyroku, działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) oraz art. 505³⁷ k.p.c. a contrario Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 644 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. W myśl powołanego przepisu kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszym postępowaniu na sumę nieuiszczonych kosztów sądowych złożyła się uzupełniająca opłata od pozwu, o której uregulowanie Sąd nie wzywa powoda w przypadku, gdy w sprawie wydano nakaz zapłaty. Stąd też Sąd w wyroku obciążył tymi kosztami stronę pozwaną, stosownie do wyniku postępowania.